

Lletres originals del disc "Interferència"

Autor: Marc Parrot

ulleres per veure-hi malament

Per no veure la evidència
i no perdre la paciència
per rendir-me a la incertesa
dels meus ulls desorientats.

Per veure-hi de massa aprop
per veure-hi doble amb el cor
per omplir-me el cap de fum
i de la vida fer un resum.

Vull ulleres irreal
vull ulleres demencials
ulleres per veure-hi malament
ulleres per no sortir corrents.
Vull quatre ulls com ulls de bou
vull quatre ulls per ulls com plats
un caleidoscopi a la foscor
un cul de got revelador.

Per un paisatge emboirat
per no veure el forat
per no haver de prendre mides
ni llegir lletra petita.

Els vidres sempre entel.lats
ben escardats i ratllats
per poder actuar com cal
per poder seguir malalt.

Radioafecionat

Sempre tancat
no surt mai de casa
però està informat
de tot el que passa
a l'altra banda del món.

Pels filaments i per les antenes
la seva veu per tot el planeta
té projecció al més enllà.

El meu veí sent cants de sirena
sons submarins d'altres freqüències
fuig de la llum i el món se li ha anat esquerdat.

Té una paraula per cada lletra
codis secrets, portes estretes
no vol sentir res aprop.

Té arxivadors sense nom ni data
té al cap racons on no corre l'aire
ja no té terra ni peus.

S'ha quedat sol, distorsionat, desintonitzat.

Sóc la pedra

Sóc la pedra que el vent ha desgastat
sóc la pedra que l'aigua ha foradat
la pedra que ha trencat altres pedres
sota el pes d'un peu distret.

Sóc la pedra que la pluja fa pujar de to
la pedra a la sabata d'un cabró
la pedra que ha fet traus al cap dels nens
una pedra sobre el rail del tren.

Sóc la pedra que d'aprop canvia de color
la que en mans de l'enemic fa por
un tros de roca, una pedrota qualsevol
al mig d'un camp de futbol.

Una pedra per si algú es vol fer una sopa
una pedra que al teu cor ja no s'apropa.

Sóc la pedra que ressona dins del pou
que no vol ressignar-se a viure entre la pols
sóc la pedra que ha de caure amb tot el pes
per fer un forat al no res.

Una flor no fa estiu

Les coses que només passen un cop
és millor ignorar-les
i no pensar que a força del record
formen part de nosaltres.

Les coses que no han de passar mai més
només són un miratge
tant és si realment les has viscut
o si són de la vida d'algú altre.

Una interferència en el meu cor
un instant, un desastre
no es pot seguir un rastre tan subtil
un record ja no és viu.

Com un camí que no té indicació
com un far que s'apaga
tot és un joc de la imaginació
un parany, un somni que s'acaba.

Una interferència en el meu cor
un instant, un desastre
no es pot seguir un rastre tan subtil
un record ja no és viu
i una flor no fa estiu.

La reina del meu cor

La reina del meu cor
viatja a sobre d'un pastís,
dóna la volta al món
esquiva fletxes de Cupid.

Menja anissets i flors
i duu un vestit amb farbalans
que el vent vol aixecar
i que la pluja vol mullar.

Té un niu de pardalets
que entren i surten del seu cap.

Juga amb el meu amor
juga amb el meu cor.

La reina del meu cor
no perd el temps, no té records,
no porta ulleres però no hi veu
gaire més lluny de tot arreu.

Trepitja sense por
amb els talons més alts que he vist,
té un núvol de claror
i també el do de l'imprevist.

Sempre fa cara de lluna plena
s'apropa i a cau d'orella
et diu mentides com secrets,
i mira i calla i riu com els sabis
i et marca amb el pintallavis
i se'n va però no desapareix.

El cim del món

El cim del món no està tant lluny
ni tant amunt que hi costa respirar
no hi he trobat banderes onejant
qualsevol l'ha pogut coronar.

Puc quedar-m'hi un momentet
impossible de comptar.
Pujo a sobre d'una pedra enmig d'un prat
i busco sobre el meu cap.

Hi toca el sol i corre l'aire
si tanco els ulls puc veure-hi molt més clar
ho sento tot però hi ha silenci
el temps deixa d'anar d'ahir a demà.

Puc estar-m'hi un momentet
impossible de comptar.
Pujo a sobre d'una pedra enmig d'un prat
i busco sobre el meu cap.

Miro el que no he vist i tinc davant del nas
només he de donar un pas.

Ara que estic mort

Ara que estic mort
i el meu cor no sent res
el meu esperit
jeu tranquil al llit.

Ara que estic mort
i tinc el cap ben buit
ja estic preparat
per veure la llum.

Ara aniré al cel
amb els angelets
i us vigilaré des dels estels.

Ara que estic mort
ja no he de patir
per fi sóc diví
ja puc creure en mi.

Ara que estic mort
i no tinc res en joc
em prenc la vida
més a poc a poc.

Tinc cinc caps

Tinc cinc caps
cinc caps per perdre'm en detalls
estic aquí, allà, avui, ahir, demà
negre, blanc vermell, un de molt verd i un blau
dos caps pensen millor que un
però cinc en són un munt.

Tinc cinc caps i tots volen pensar
ben lligats amb un cordill els porto a passejar.

Tinc cinc boques taladrant
crident-me l'atenció
el que més crida sembla ruc
i el més llest és poruc.

Tinc cinc caps, tinc cinc caps
i tots volen pensar
ben lligats amb un cordill els porto a passejar
tinc cinc caps i cap dels cinc em dona la raó
però ara ja no em fan cap por.

Escombrant cap a casa

Escombrant cap a casa de fora endins
tu sempre ho has fet així
jo et poso l'aigua i et poso el vi
t'empenyo fort cap a mi.

T'espanto les mosques i et guio a les fosques
et dono una mà quan només et volia donar un dit.

Com un vici del destí
que ens vol esculpir
ens vol fer rodons,
mantes, llençols, cobrellits i cortines
atrinxerats contra la son.

Tancar la finestra per fer una gran festa
i brillar com els ulls d'un bon gos
per riure i plorar , per beure i menjar
nets ens tornem a embrutar.

Res que es pugui amidar,
que es pugui comptar
que es deixi agafar
tot en perill d'existir
a punt de volar
res que es pugui quedar.

Tancar la finestra per fer una gran festa
i brillar com els ulls d'un bon gos
desfer-me en engrunes, cremar com espurnes
donar-te una mà quan només et volia donar un dit.

Bocagrossa

Tinc una capsula amb llengua i dents
de mecanisme que no entenc,
estic dotat per a ser insolent,
tinc una boca impertinent

i molta força se me'n va
per una vàlvula que perd,
per molt despert i atent que estic,
la meua llengua és una serp.

A la boca, m'hi cap un camió
amb una tona i mitja de raons.

BOCAGROSSA, EXPLICA'NS TOT ALLÒ.
NO DIGUEU A NINGÚ QUE US HO HE DIT
JO.
BOCAGROSSA, DIGUEU-ME PEL MEU
NOM
ABANS QUE ALGÚ EM DISPARI UN TRET
AL COLL.

Paraules que s'escapen,
que reboten o que es claven,
a cops com dards,
ganivets poc esmolats.

Us puc deixar freds o gelats,
de pedra o escalfats,
la meua llengua incontinent
no deixa indiferent.

BOCAGROSSA, EXPLICA'NS COM VA
ANAR.
NO US HO CREUREU PERÒ US HO PUC
JURAR.
BOCAGROSSA...

Bona nit

Et dic bona nit
el sol ja ha marxat
cap a altres països
on fa poc dormien els nens
que ara estan a punt de tornar
a un altra vida
que arriba amb el dia
i se'n va per la nit
per un laberint
de llunes de vidre
miralls que capgiren
pensaments que els duran
a fer-se més grans
sense ni adonar-se'n
abans de llevar-se
i tornar a tenir mans
cames i veu
a dos pams de terra
jo et toco amb la punta del peu.